

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 017667 16 Кж
Бања Лука, 23.08.2016. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Горане Микеш, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Д.Ђ., због кривичног дјела угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби окружног тужиоца у Бањој Луци, изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 017667 15 К од 15.03.2016. године, након одржане сједнице вијећа, у присуству замјеника главног републичког тужиоца Светлане Брковић, оптуженог и његовог браниоца, адвоката М.Ђ. из Заједничке адвокатске канцеларије К.-Ђ. из Г., дана 23.08.2016. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба окружног тужиоца у Бањој Луци и потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 017667 15 К од 15.03.2016. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К017667 15 К од 15.03.2016. године, оптужени Д.Ђ., на основу члана 298. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 53/12, у даљем тексту: ЗКП РС), ослобођен је од оптужбе да је починио кривично дјело угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број 49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС). Истом пресудом, на основу члана 108. став 1. и 4. ЗКП РС, оштећени су са имовинско-правним захтјевом упућени на парницу, док је на основу члана 100. став 1. ЗКП РС, одлучено да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио окружни тужилац у Бањој Луци, због битне повреде одредаба кривичног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због повреде кривичног закона, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи тако што ће се оптужени осудити за кривично дјело за које се терети или да се иста укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

У писменом одговору на жалбу тужиоца, бранилац оптуженог је предложио да се та жалба одбије као неоснована, док је у писменом поднеску пуномоћника оштећених, адвоката Д.Ј. из Г., наведено да се оштећени придружују жалби тужиоца.

У сједници вијећа, замјеник главног републичког тужиоца је подржала жалбу окружног тужиоца, остајући у цијелости код разлога и приједлога те жалбе. Бранилац оптуженог је изложила одговор на жалбу тужиоца, остајући код приједлога из одговора, док је оптужени подржао одговор свог браниоца на жалбу тужиоца.

Разматрајући спис, побијану пресуду, жалбу тужиоца и одговор браниоца оптуженог на жалбу тужиоца, одлучено је као у изреци ове пресуде, из сљедећих разлога:

Неосновани су приговори жалбе тужиоца, да је побијана пресуда захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, јер супротно жалбеним приговорима, нема противријечности изреке пресуде и њених разлога. Наиме, обзиром да је првостепени суд нашао да нема довољно доказа да је оптужени починио кривично дјело за које се терети, то је истог ослободио од оптужбе, усљед недостатка доказа, правилно се позивајући на одредбу члана 298. тачка в) ЗКП РС.

У жалбеном основу побијања пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, жалба истиче да је на основу спроведених доказа на главном претресу, побијана пресуда извела погрешан закључак да нема доказа да је оптужени Д.Ђ. починио кривично дјело за које се терети. Такав став жалба, прије свега, гради на тврдњи да је тај закључак првостепене пресуде произашао из погрешне оцјене изведених доказа, притом, апострофирајући да побијана пресуда није дала потребну тежину утврђеној чињеници да је оптужени возио више од дупло већом брзином преко ограничења, која брзина, по ставу жалбе, представља узрок настанка саобраћајне незгоде.

Супротно приговорима који се износе у жалби тужиоца, чињенична утврђења побијане пресуде, су по оцјени овог суда потпуна и правилна. Она су заснована на бројним доказима изведеним на главном претресу пред првостепеним судом, који су детаљно изнесени у образложењу побијане пресуде, оцјењени на начин који прописује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС. Таквим приступом оцјени изведених доказа изведен је и коначан, а по оцјени овог суда правилан закључак да нема доказа да је оптужени Д.Ђ. починио кривично дјело угрожавање јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС. Приговори жалбе којима се та утврђења доводе у сумњу, разлозима који се износе у жалби, нису основани.

Наиме, побијана пресуда је детаљно изнијела садржај свих изведених доказа како оптужбе, тако и одбране, све те доказе правилно оцјенила и извела коначан, а по оцјени овога суда, правилан закључак да нема доказа да је оптужени учинио кривично дјело које му оптужба ставља на терет. Посебно је побијана пресуда анализирао садржај налаза саобраћајних вјештака В.С. и

П.К., затим прихватила налаз вјештака К., те дала ваљане разлоге, које у цијелости прихвата и овај суд, због чега прихвата налаз овог вјештака, а због чега не прихвата дио налаза саобраћајног вјештака В.С.

И по оцјени овог суда, без обзира што је оптужени прекршио бланкентне норме (возио недозвољеном брзином, под утицајем алкохола од 0,46 промила у крви и прије стицања права на управљање моторним возилом), из проведених доказа не може се на несумњив начин утврдити да су ти његови пропусти у узрочно посљедичној вези са настанком незгоде. Ово стога што су оба саобраћајна вјештака у својим писменим налазима навели да је оштећени отпочео радњу укључивања на магистрални пут са споредног пута, када је возило оптуженог било удаљено од његовог возила мање од безбједне удаљености (безбједна удаљеност по вјештаку оптужбе 65 м, а по вјештаку одбране најмања 70 м). Дакле, оштећени је морао пропустити свако возило које му је ближе од те удаљености, па тек након тога извршити радњу скретања, могао је запазити и да је оптужени возио брзо, јер му је то прегледност пута дозвољавала, али је и поред тога, скренуо улијево, не провјеравајући да ли то може учинити безбједно и то у тренутку када је возило оптуженог било удаљено од мјеста гдје се возило оштећеног почело укључивати са земљаног пута на магистрални пут 34,68 м односно 39,86 м (по вјештаку оптужбе), па је на тај начин прекршио одредбу члана 49. став 5. ЗООБС на путевима БиХ, према којој је био у обавези да пропустити сва возила која су се кретала магистралним путем, односно могао је обавити радњу укључивања на магистрални пут када се увјери да се ова радња може извршити безбједно. Оба вјештака су навела да је у зони ограничења брзина кретања возила до 50 км/ч, да је брзина кретања возила оптуженог прије саобраћајне незгоде износила, по вјештаку оптужбе 116-117 км/ч, а по вјештаку одбране 108 км/ч, дакле на основу налаза оба вјештака била је већа од прописане брзине, те по налажењу оба вјештака, оштећени П. је својим возилом створио опасну ситуацију у саобраћају на начин да је угрозио кретање и пресјекао правац кретања возилу оптуженог, што је у узрочној вези са настанком предметне саобраћајне незгоде.

Исто тако, вјештак оптужбе је мијењао наводе из свог писменог налаза у погледу чињенице да ли би незгода била избјегнута да је оптужени управљао брзином од 50 км/ч, под истим условима, (дакле када је возило оптуженог било удаљено од мјеста гдје се возило оштећеног почело укључивати са земљаног пута на магистрални пут 34,68 м односно 39,86 м), па је у закључку свог писменог налаза навео да је постојала просторно временска дистанца да се возило оштећеног укључи из споредног пута на магистрални пут и смјести на своју десну коловозну траку, уколико се оптужени својим возилом кретао прописном брзином до 50 км/ч, док је на главном претресу, приликом образлагања налаза изјавио да у тим условима не би дошло до контакта између возила под условом да је оптужени возач успорио кретање возила кочењем, а ако не би кочио дошло би до „крајцања" између возила. Због наведених недоследности саобраћајног вјештака оптужбе, првостепени суд је правилно поступио када није прихватио овај дио налаза вјештака С. Осим тога, у вези са наведеним чињеницама, из вјештачења саобраћајног вјештака одбране произилази да незгода не би била избјегнута и у ситуацији да је оптужени управљао возилом дозвољеном брзином, при чему је овај вјештак био категоричан и досљедан у свом закључку да би незгода била избјегнута да се

оптужени возач кретао брзином до 45 км/ч и интензивно кочио, дакле, једино у тој ситуацији до удара возила "Рено" у возило "Застава" не би дошло. Због наведеног, по оцјени овог суда, правилно је првостепени суд закључио да нема доказа да је недозвољена брзина кретања возила којим је управљао оптужени, узрок предметне саобраћајне незгоде.

Надаље, супротно жалбеним приговорима, по оцјени овог суда, првостепени суд је правилно одбио приједлог тужиоца за провеђење доказа поновним саслушањем вјештака Б.С. и о томе дао ваљано образложење на страни 13. побијане пресуде, које у цијелости прихвата и овај суд, па се жалилац упућује на те разлоге.

Према томе, како у конкретном случају спроведени докази не упућују на несумњив закључак да су утврђене неправилности и непрописности у понашању оптуженог у узрочно-последичној вези са настанком незгоде, то је, по оцјени овог суда, првостепени суд, правилно поступио када је оптуженог ослободио од оптужбе, усљед недостатка доказа, а на основу одредбе члана 298. тачка в) ЗКП РС.

Из наведених разлога жалба тужиоца није основана, па је ваљало ту жалбу одбити и на основу члана 327. ЗКП РС, првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић